05/04/2022

Δύο φόνοι και μια κοιλία

/ Γνώμες

Όχι δεν είναι καινούρια μυθιστορηματική κινηματογραφική ταινία κατά το «Δύο γάμοι και μια κηδεία». Ο τίτλος αφορά πραγματικότητα.

Υπάρχει νόμιμος φόνος; δυστυχώς υπάρχει αλλά δεν θα έπρεπε. Υπάρχει ένα είδος φόνου ο οποίος καταδικάζεται από το νόμο και την κοινωνία αλλά υπάρχει και ένας άλλος φόνος που δεν καταδικάζεται, μάλλον δικαιολογείται , από τον νόμο και το κράτος αλλά και μεγάλο μέρος της κοινωνίας. Τι χωρίζει αυτούς τους δύο διαφορετικούς φόνους; Μια στρώση από δέρμα, μύες, βλεννογόνου και ένα υγρό, το αμνιακό υγρό. Τους χωρίζει μια κοιλία.

Ό,τι βρίσκεται στο έσω μέρος της κοιλίας μπορεί να θανατωθεί και ουδείς από τον νόμο θα ασχοληθεί, ερευνήσει, ανακρίνει και καταδικάσει. Ό,τι βρίσκεται εκτός της κοιλίας απασχολεί τον νόμο , το κράτος θα ερευνήσει, ανακρίνει, καταδικάσει και θα φυλακίσει και καλά κάνει.

Είμαστε τις τελευταίες ημέρες μάρτυρες μιας πρωτοφανούς υπόθεσης θανάτου τριών μικρών αδελφών σε διάστημα λιγότερο του ενός χρόνου. Συνταρακτικό και πολύ λυπηρό γεγονός το οποίο το κάνει ακόμη πιο τραγικό η πιθανότητα να πρόκειται για ανθρωποκτονίες και μάλιστα από την μητέρα τους. Η κοινή γνώμη παρακολουθεί τις προσπάθειες ιατρών, αστυνομικών, εγκληματολόγων, ανακριτών να εξιχνιάσουν την υπόθεση αγωνιώντας για την έκβασή της έρευνας. Παρατηρούμε στην τηλεόραση, ραδιόφωνο, μέσα κοινωνικής δικτύωσης απλό κόσμο, δημοσιογράφους, να εκφέρουν την άποψη τους επί του θέματος η οποία τις περισσότερες φορές είναι καταδικαστική για τη μάνα πριν αποφανθεί η δικαιοσύνη τελειωτικά. Ενίοτε οι αντιδράσεις είναι έντονες με συγκεντρώσεις πολυπληθούς κόσμου έξω από το σπίτι της μητέρας των παιδιών με εκτόξευση απειλών, και με συνθήματα κατά της μητέρας. Η λύπη όλων μας μεγάλη για την απώλεια των τριών μικρών αδελφών που όπως φαίνεται έγινε με τον ίδιο τρόπο και ίσως από την μητέρα.

Μετακινούμαστε τώρα από τον χώρο έξω από την κοιλία της μάνας προς το εσωτερικό της κοιλίας της μάνας. Βρισκόμαστε σε ένα περιβάλλον όπου το παιδάκι εξαρτάται βιολογικά εκατόν τοις εκατόν από την μητέρα του. Η τροφή, το οξυγόνο, η αιμάτωση όλα από την μάνα. Η ύπαρξη και επιβίωση του παιδιού, αν εξαιρέσουμε ασθένειες, εξαρτάται αποκλειστικά από την μητέρα, αν θέλει δηλαδή το παιδάκι ή αν δεν το θέλει και αποφασίσει να το σκοτώσει. Να το σκοτώσει όχι με κεταμίνη όπως το τελευταίο από τα τρία παιδιά, αλλά με άλλα φάρμακα, εργαλεία, ισχυρές αναρροφήσεις και δεν ξέρω τι άλλο το μυαλό του ανθρώπου μπορεί να σκεφτεί. Στην δεύτερη περίπτωση συνεργός είναι ο ιατρός (κατ' ευφημισμόν) αλλά και το κράτος δια του νόμου που η βουλή ψήφισε, τους οποίους εμείς ψηφίσαμε μετακυλώντας αναπόδραστα τις ευθύνες και εν μέρει σε εμάς. Ούτε κινητοποιήσεις της αστυνομίας θα γίνουν φυσικά στην περίπτωση εκτρωτικού φόνου, ούτε έρευνες, ούτε καταθέσεις, ούτε ανακρίσεις, ούτε δικαστήρια, ούτε καταδίκες. Ακόμη περισσότερο ούτε κινητοποιήσεις έξω από το σπίτι της μάνας που φόνευσε το παιδί της, αλλά και ούτε και έξω από την κλινική που μόνο ιατρικός χώρος δεν είναι αφού ποδοπατήθηκε ο όρκος του Ιπποκράτη ο οποίος λέει «Παρομοίως, δεν θα εμπιστευθώ σε έγκυο γυναίκα μέσο που προκαλεί έκτρωση» θα γίνουν. Δεν θα ακούσετε στα ραδιόφωνα και τις τηλεοράσεις ή στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ανθρώπους να καταδικάζουν την μάνα, να επιβάλουν ποινές και να παίρνουν την θέση του δικαστή. Όλα αυτά δεν τα δείτε γιατί πρόκειται για συνέργεια του κράτους, της μάνας και του ιατρού νομιμοποιώντας τον φόνο του παιδιού. Δικαιολογία και πρόφαση ότι είναι το σώμα της μάνας και ότι θέλει το κάνει, άρα μπορεί και να φονεύσει. Άραγε την στιγμή της γέννας και πριν το παιδάκι βγει εντελώς από την μάνα, με το κεφάλι έξω και το υπόλοιπο

σώμα μέσα στη μάνα, τίνος είναι το παιδάκι; είναι μήπως της μάνας αφού το μισό είναι μέσα της ή μήπως πλέον δεν είναι δικό της αφού το άλλο μισό είναι εκτός σώματός της; Πέρα για πέρα «προφάσεις εν αμαρτίαις» όλα αυτά για να δικαιολογήσουμε το αδικαιολόγητο, ένα φόνο εκ προμελέτης με συνεργούς αλλά χωρίς καταδίκη.

Ουσιαστικά η νομιμοποίηση ενός φόνου ή όχι όντως εξαρτάται από τον χώρο που βρίσκεται το δύσμοιρο παιδάκι. Είναι ένας φόνος τελούμενος σε ένα χώρο που είτε επιτρέπεται είτε όχι ο φόνος. Η αξία του παιδιού εξαρτάται από το σε ποια διάσταση χώρου βρίσκεται το παιδί. Είναι θέμα 3D απεικόνισης θα λέγαμε ή μάλλον χωροχρόνου (4D) αφού σε αυτό εμπλέκεται και ο χρόνος, εκτός του χώρου, αφού το παιδάκι παίρνει ταυτότητα ανθρώπου μόνο μετά από τους 4-5 μήνες στην κοιλιά της μάνας του ενώ πριν είναι κάτι το αχαρακτήριστο και απροσδιόριστο.

Η υποκρισία της κοινωνίας μας δυστυχώς βρίσκεται στο αποκορύφωμά της. Η χρήση δύο μέτρων και δύο σταθμών στο ζύγισμα παρόμοιων καταστάσεων είναι πλέον θέσφατο. Αποδεχόμαστε πλέον τα πάντα σε μια κατάσταση νιρβάνας και σε πλήρη αποχαύνωση. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν φέρουμε ευθύνη. Βεβαιότατα φέρουμε ευθύνη για την έλλειψη αντίδρασης, γιατί δεν ομολογούμε την αλήθεια και το σωστό και γιατί εμείς ψηφίζουμε αυτούς που ψηφίζουν αυτούς τους νόμους εις το όνομα δήθεν της Δημοκρατίας και της ελευθερίας.

Ας πάρουμε σοβαρά αυτό το θέμα γιατί η κρίση δεν θα έρθει μόνο για τους άμεσα εμπλεκόμενους (μάνα, ιατρούς, νομοθέτες, βουλευτές) αλλά και για εμάς τους αδρανείς. Αμαρτία δεν είναι μόνο η τέλεση του κακού, αμαρτία είναι το να γνωρίζω ποιο είναι το καλό αλλά να μην το κάνω ή να μην το ομολογώ.

Νέαρχος Παναγή